

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 21, oktober 2010

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:
500 kr för valåret 2010.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Företagandet regeringens akilleshäl

Nya Moderaterna har utan tvekan varit en mycket framgångsrik strategi. Förmodligen den mest lyckade sedan Per Albin Hansson lanserade "folkhemmet".

När nye partiledaren Fredrik Reinfeldt efter katastrofvalet 2002 började reformera partiet tillsammans med partisekretären Sven Otto Littorin och chefekonomen Anders Borg lanserade man detta arbete under benämningen "Nya Moderaterna".

Många kritiserade förflyttningen mot mitten och tonvikten vid stabila statliga finanser framför skattesänkningar.

Jag försvarade kursomläggningen eftersom man kört andra strategiska val i botten och misslyckats.

Per Albins folkhemsstrategi

På samma sätt som Folkhemsstrategin förflyttade Socialdemokratin mot mitten efter katastrofvalet 1928, förflyttade projekt Nya Moderaterna Reinfeldts parti mot mitten.

Nya Moderaterna har mellan 2002 till 2010 ökat från 15,2 procent till 30,1 procent.

Socialdemokraterna ökade mellan 1928 till 1936 från 37,0 till 45,8 procent.

Under dessa första åtta år efter krisval har alltså Fredrik Reinfeldt varit mer framgångsrik än Per Albin Hansson.

Det återstår dock att se om Reinfeldts strategi är lika ut hållig som Hanssons. Socialdemokraterna fortsatte ju att i val efter val ligga på en mycket hög nivå och behålla regeringsmakten i 44 år.

Brister i Nya Moderaternas strategi

Kan Moderaterna fortsätta att växa och bli lika dominerande lika länge som S?

Jag tvivlar.

Nya Moderaterna har inte något engagerat, offensivt budskap på samma sätt som folkhemsstrategin.

Per Albin tonade ner socialismens radikalism, men slutade för den skull inte att vilja reformera samhället i tidens anda.

De fria marknaderna skapade mellan 1870 och 1970 världens högsta tillväxt i Sverige. I takt med detta välstånd ökade kraven på grundläggande välfärdstjänster.

Under industrialismens tidevarv hade politiker enklare att organisera denna efterfrågan än marknaden.

Offensiv politik för att bygga upp social trygghet utan alltför stora inskränkningar i den individuella friheten var framgångsrik.

Folkhemmet, denna i grunden konservativa tanke, bromsade vänsterns extremism, filade av socialismens hårda kanter och gjorde vänstern

därmed gångbar och mer politiskt attraktiv.

Men folkhemmet stoppade inte rörelseriktningen helt och hållet. Utvecklingen gick mot en allt större stat, allt mer centralisering och toppstyrning. Så länge staten utförde sina uppgifter effektivt gillades politiken av väljarna.

Det var först på 1970-talet som strategin inte längre höll. Dels därför att Olof Palme inte lät sig nöjas med försiktig socialisering, utan radikaliserade politiken. Dels därför att tidsandan började ifrågasätta centralisering och började kräva individuell frihet.

Nya Moderaterna har hittills fungerat på samma sätt. Jobbskatteavdraget har sänkt skattetrycket med 100 miljarder kronor, vilket är respektingivande också för gammelmoderater.

Nya Moderaterna har tvättat bort den nyliberala, radikala retoriken, men inte stoppat reformerna i riktning mot större individuell frihet.

Risk att Nya Moderaterna korrumpas

Till skillnad från socialdemokraternas folkhemsstrategi verkar dock Nya Moderaterna nöja sig med denna första reformering i frihetlig riktning. Nu, efter den andra valsegern, slår man ytterligare av på reformambitionerna.

Istället avser man att i ännu högre grad anpassa M till det politiskt korrekta. Man lyfter fram miljöretoriken och andra mjuka frågor, där man inte skiljer sig från det gamla statsbärande partiet.

Nya Moderaterna börjar se staten som ”sitt” verktyg, snarare än att genomföra det grundläggande ideologiska målsättningen om att överföra makten från stat till människor och marknader.

Folkhemmet hade den styrkan att den inte bara gav acceptans åt den politiska riktning S ville genomföra, om än i långsammare takt, folkhemmet flyttade också mer makt till dem som genomförde strategin—politikerna.

Folkhemmet belönade dess förespråkare med mer makt, medan Nya Moderaterna skapar en konflikt *mellan* moderata politiker som (liksom alla maktmänniskor) vill behålla makten *och* den ideologiska värderingen om att makten ska flyttas till medborgarna som individer.

Risken för att strategin som kallas Nya Moderaterna ska korrumpas idéerna är överhängande.

Det som var en strategi för att genomföra liberaliseringar med en mjukare retorik, kan lätt förvandlas och förvanskas så att retoriken blir politikens mål och den ideologiska riktningen överges. Detta eftersom idén om ett liberalt samhälle betyder att politikerna måste släppa greppet om sin makt.

Det är svårt nog att frivilligt avveckla den makt man tillskansat sig genom val. Att göra det utan att ha givit uttryckliga löfte om det, blir ännu svårare.

Bara halva arbetslinjen genomförd

Vi kommer under den här mandatperioden att kunna se om projektet Nya Moderaterna har korrumperat Alliansen.

Testet kommer att bli huruvida regeringen genomför andra halvan av arbetslinjen.

Den första halvan har handlat om att få människor att söka arbete istället för att leva på bidrag. Därmed har man utökat utbudet på arbetsmarknaden.

Men för att det ska bli fler jobb krävs att den andra halvan av arbetslinjen genomförs, att arbetskraft efterfrågas.

Det handlar om att skapa bättre företagsklimat i Sverige.

Det handlar om att liberalisera arbetsrätten. Återgå till den svenska modellen—alltså överlåta arbetsrätten till arbetsmarknadens parter. Avskaffa LAS och alla de märkliga lagar som infördes på det galna 1970-talet.

Också en rad andra pålagor, inte minst statens benägenhet att göra företagen till indrivare av skatter, måste förändras så att företagandet underlättas.

Om inte detta sker fram till 2014 kan vi utgå ifrån att Moderaterna har korrumperats av strategin Nya Moderaterna.

Då har den nedtonade retoriken inte bara filat av kanterna, utan också malt sönder den ideologiska kompassriktningen.

Om så sker har Sverige inte längre något liberalt-borgerligt alternativ, utan bara två statsförvaltande regeringsalternativ. ●

Borgerlig majoritet – utan utjämningsmandat

I förra nyhetsbladet **ondgjorde jag mig över fyraprocentsspärren och utjämningsmandaten. Jag vill ta bort båda. Att jag har belägg för min kritik demonstrerar med all önskvärd tydlighet av årets valresultat.**

Det visar sig nämligen att utan utjämningsmandat hade Alliansen fått egen majoritet.

Av tabellen nedan framgår att regeringen har fått 156 av riksdagens fasta mandat, medan de rödgröna och SD fått 154 av dessa fasta mandat.

Det är först när utjämningsmandaten är fördelade som Sverigedemokraterna blir vågmästare i årets riksdagsval.

Sverigedemokraterna

Av partiets 20 mandat är 6 stycken utjämningsmandat.

Den s k proportionalitet i form av millimeterrättvisa som Sverige tillämpar innebär alltså att ett litet parti ska få så många mandat att det blir tungan på vågen i parlamentet och

kan spela ut de olika regeringsalternativen mot varandra.

Denna millimeterrättvisa skapar en stor orättvisa. Knappt sex procent av väljarna kan domdera över 90 procent av väljarna. Det är knappast proportionellt.

Vänsterpartiet

Det parti som gynnats mest av utjämningsmandaten i årets val är dock Vänsterpartiet.

De har fler utjämningsmandat—10 stycken—än fasta mandat—9 stycken.

Skälet är att det lilla partiet dessutom är mer koncentrerat i några få stora valkretsar, medan man i övriga är så små att man inte når upp till fasta mandat.

Centerpartiet

För Centerpartiet är det tvärtom. Partiet har så jämn andel av väljare i alla valkretsar att man bara har två utjämningsmandat.

Moderaterna och Socialdemokraterna

Stora partier behöver inga utjämningsmandat eftersom de pga sin storlek får rätt antal mandat i valkretsarna.

Mindre partier

Det brukar heta att små partier skulle missgynnas om utjämningsmandaten tas bort. Ja, i en mening. Millimeterrättvisan skulle inte uppstå.

Men om man samtidigt tar bort fyraprocentsspärren och utjämningsmandaten så skulle det både bli lättare för små partier att komma in, samtidigt som regeringsmakten inte urholkas.

Små partier får färre mandat, men risken att åka ur riksdagen minskar. Och om de ökar i val får de snabbt många nya mandat.

Jag tycker detta skulle ge en betydligt mer demokratisk och rättvis riksdag. ●

Riksdagasvalet 2010

parti	röster	andel procent	mandat 2010	mandat utan utjämn	ny majoritet
Moderaterna	1.791.766	30,06	107	107	
Centerpartiet	390.804	6,56	23	21	
Folkpartiet	420.524	7,06	24	17	
Kristdemokraterna	333.696	5,60	19	11	156
Socialdemokraterna	1.827.497	30,66	112	112	
Vänsterpartiet	334.053	5,60	19	9	
Miljöpartiet	437.435	7,34	25	19	
Sverigedemokraterna	339.610	5,70	20	14	154

Farliga fördomar om SD-väljarna

Kommentarerna om att ett nytt parti kommit in i riksdagen präglas inte av respekt för demokratin utan av snarstucket förakt. Just sådan mentalitet som gav SD vind i rycken.

Jag kan idag inte analysera Sverigedemokraterna som parti och dess företrädare. Jag vet inte om de har andra och extremare avsikter än de säger sig stå för. Det lär visa sig under mandatperioden.

Vad jag däremot kan framföra mina tankar om är varför mer än 300.000 väljare röstat på Sverigedemokraterna.

I medierna demoniseras nu dessa människor. Man tar inte diskussioner i sak, utan dömer ut SD-väljarna som svin, avskum, slödder. Ett pack ovärdigt att få vara med i samhällsgemenskapen. Fackförbund utesluter medlemmar som röstar på detta parti.

De riktigt primitiva känslorna svämjar över hos de medieeliter som är vana att kunna agera grindvakt åt vilka som får synas och vara med i de finare sammanhangen.

Totalitärt tankegods hos SD-kritiker

På SvD-Brännpunkt (21/9) ondgör sig två skribenter över att programledare i SVT och TV4 under den direktsända valvakebevakningen ”började bemöta SD:s representanter som andra politiker”. Detta resulterar i ”normalisering av partiet”.

Men snälla nån. Svenska folket har valt in 20 riksdagsledamöter från detta parti i parla-

mentet. Då måste dessa rimligen behandlas som folkvalda.

Vad är alternativet?

Ska medierna censurera vissa folkvalda?

Sådana tankegångar är inget annat än antidemokratiska och totalitära.

Ta väljarnas val på allvar

Jag förstår mycket väl att man inte gillar de åsikter som framförs, men om man är demokrat så tar man diskussion i sakfrågorna snarare än att försöka mobba ut dem som har fel åsikt.

Det sätt—de metoder—som man använder för att tillbakavisa någon vars åsikter man ogillar är i högsta grad väsentligt.

För mig gav ett samtal med en ungrare jag känner perspektiv på detta. Han flydde från det sovjetkommunistiska förtrycket och har bott i Sverige i 30 år.

Han röstade nu på Sverigedemokraterna.

Varför?

Det sätt på vilket Sverigedemokraterna behandlas av makteliterna gör honom rasande. Det får honom att bli påmind om kommunisternas förföljelse av oliktankande i Ungern.

Människor som upplevt totalitär förföljelse känner snabbt igen dess dynamik. Och avskyr den av hela sitt hjärta.

Det kardinalfel som aktörerna i svensk debatt nu begår är att låta sin avsky gå ut över det demokratiska samtalsklimatet.

Detta omogna reaktionsmönster stärker Sverigedemokraterna. Om man menar allvar med att motverka SD måste man sluta upp med det barnsliga, omogna och totalitära dravlet.

Man måste se SD som de folkliga representanter de är, och ta sakliga debatter med dem.

Eliter behöver utmanas

En annan förklaring till att människor röstar på SD är att man är trött på de gamla etablissemangen, som tråkar ut folk till leda.

Jag har hört flera säga att de vill ge alla etablerade partier en känga. Vad är då mer effektivt än att rösta på SD?

I en artikel om skolvalet i Aftonbladet säger tonåringar det som partiledningarna borde begripit. Under rubriken **Eleverna: Ni skulle ha tagit dem på allvar** skriver (21/9) Kerstin Weigl:

”Sverigedemokraterna kan ha en framtid. Det är bara att inse. I ungdomarnas Sverige är SD fjärde största parti med 12,9 procent.

Ingen enkel förklaring finns, som dåliga skånska traditioner, förörternas fattigdom, avundsjukan längst bort från de inbillade köttgrytorna runt Mynttorget. Eller dumhet.

I Stockholmsförorten Bromma, där den välmenande övre medelklassen bor, röstade vart tionde av deras barn på SD. [...]

– Sverigedemokraterna skulle ha fått seriösa tuffa frågor. Nu blev de som ett... spöke.

– Och så skulle politikererna ha pratat om [...] de dubbelriktade fördomarna. Invandrare har också fördomar!”

Eleverna tar upp allt annat än att stödet skulle bero på

Socialdemokraterna borde lära av Tony Blair

Jag har läst Tony Blairs memoarer, "A Journey" med stort intresse. Det är nästan som att han skriver en instruktionsbok om hur svenska socialdemokratin kan komma igen.

Tony Blair vann tre val i rad. Labourpartiet har aldrig tidigare gjort det i Storbritannien. Där har Tory normalt varit det regeringsbärande partiet.

Att han ändå lyckades visar på en exceptionell begåvning.

Man skulle kunna tro att socialdemokratiska partier i Europa, som nästan alla befinner sig i opposition och i djup ideologisk kris, med intresse läser Blairs "så gjorde jag".

Men, nej. Blair är inte någon förebild inom vänstern.

Framför allt därför att han i utrikespolitiken varit rakryggad nog att stå upp mot diktaturer och inte tvekat om att gå i krig för att rädda oskyddade och förtryckta befolkningar i Kosovo, Afghanistan och Irak.

Men utrikespolitik har sin egen dynamik. Man kan lägga den åt sidan.

Men inte ens det räcker. Socialdemokratin i Europa ogillar Blair därför att han gjorde upp med tilltron till att den stora staten kan lösa alla problem.

Rödgröna samarbetet borde brytas upp

En förklaring till att svensk socialdemokrati varit så framgångsrik under 1900-talet var att man, i likhet med Blair, hade tilltro till det nya. S var för frihandel när många socialister i Europa var emot. S hade tilltro till ny teknik och de förändringar den medförde,

och var inte, liksom socialistpartier utomlands, emot omstrukturering i näringslivet.

Denna tilltro till framtiden och benägenhet att anpassa sig till förändring måste svensk socialdemokrati hitta tillbaka till.

Och Tony Blair är exempel på en framgångsrik mittenvänsterpolitiker som utifrån gamla ideal fann nya vägar framåt.

Jag tycker naturligtvis att de ändå var alltför begränsade och hade alltför stor tilltro till statsmakten, men för att vara vänster var Blair klok nog att inte förstöra Storbritanniens möjligheter att utvecklas.

Svensk socialdemokrati borde lära av honom. Han har vunnit fler val än någon vänsterpolitiker.

Och han knyter an till Per Albin Hanssons pragmatiska synsätt, att rida på utvecklingen och endast genomföra politik som inte innebar att man förhindrade utvecklingen.

Övertron på politiken och staten är socialdemokratins största begränsning.

För att hitta rätt behöver man kapa banden med V och därmed också till MP.

Eget förnyelsearbete kan en organisation bara genomföra på egen hand.

Det kan innebära att man förlorar också valet 2014.

Men nog skulle man kunna bli en stark kraft som inte lägger hinder i vägen för utvecklingen, men väl gör utvecklingen mer gångbar genom en politik som skapar fler goda villkor.

Hur det ska gå till kan bara socialdemokratin svara på.

Jag önskar att de gjorde det, inte därför att jag skulle kunna rösta på dem, men för att också politik mår bäst av hård konkurrens.

Alliansen behöver möta en frisk och optimistisk socialdemokrati för att inte själv förstelnas i självgodhet. ●

